

Over de Mahatma's

Door Radha Burnier, de internationale presidente van de Theosophical Society, Mary Anderson, de internationale vice-presidente, John Algeo en Joy Mills werden vragen beantwoord over de rol van de Mahatma's in deze tijd. In dit artikel worden enkele inzichten weergegeven.

Radha Burnier

Mary Anderson

Joy Mills

John Algeo

De Mahatma's speelden een belangrijke rol bij de formatie van de Theosofische Vereniging. Zij schreven vele brieven aan leden en hielpen hen. Waarom bieden zij nu geen hulp, in dit kritieke tijdsgewricht?

Joy Mills: Ten eerste, waarom zouden wij aannemen dat zij geen hulp bieden en dat het Mahatmabewustzijn - dat altijd aanwezig moet zijn in de wereld - geen hulp biedt? Als men ontvankelijk is, open, innerlijk afgestemd op die innerlijke stem, misschien is dat Mahatma dan wat wij zouden kunnen noemen het onsterfelijke zelf binnenin ons, het hoger zelf dat altijd spreekt maar waarnaar wij niet luisteren. 'Waarom schrijven zij ons geen brieven, zoals aan de heer Sinnett en de heer Hume, en aan diverse anderen in die beginjaren?' Zij hebben heel duidelijk aangegeven waarom! Als men 'De Mahatma Brieven' bestudeert zijn die er heel duidelijk over. Wat hebben wij gedaan met de leringen die zij gaven? Zijn wij zelf beduidend veranderd? Misschien zijn wij

oppervlakkig veranderd, maar hebben wij werkelijk de leringen geassimileerd, zoals HPB het formuleerde? Zijn wij echt grondig fundamenteel veranderd als gevolg van die communicaties van meer dan honderd jaar geleden? Leven wij andere levens? Als dat zo was, zou de boodschap van Broederschap niet keer op keer benadrukt hoeven te worden. Als dat echt zo was, zou de wereld anders zijn. Als alles dat zij ons gegeven hebben echt geïnternaliseerd was in de vezels van ons wezen, zouden wij niet dezelfde mensen zijn als wij tot nu toe steeds gebleven zijn. Wij zouden grondig veranderd zijn.

Mary Anderson: Voor zover ik het begrijp, waren *De Mahatma Brieven aan A.P. Sinnett* een heel uitzonderlijk fenomeen. Zij ontstonden waarschijnlijk vanwege allerlei historische redenen: bijvoorbeeld, om ertoe bij te dragen dat de harde korst van religieus en wetenschappelijk dogmatisme uit die tijd doorbroken werd. De Mahatma's hadden hoge verwachtingen dat Sinnett bepaalde waarheden zou publiceren. Daarom gaven zij hem deze unieke gelegenheid om rechtstreeks te communiceren. Ik denk dat wij de Brieven moeten beschouwen in het kader van het tijdsvak waarin zij verschenen, hetgeen niet betekent dat zij geen heel belangrijke uiteenzettingen bevatten. Bovendien waren ze blijkbaar aanvankelijk niet bestemd voor publicatie. Misschien hebben wij de neiging te willen dat de dingen zo doorgaan als ze altijd gegaan zijn. Daarom, omdat er toen brieven waren, vinden wij dat er nu brieven zouden moeten zijn. Ik denk niet dat het een goed plan zou zijn als er zulke brieven zouden zijn. Zoals telkens weer benadrukt wordt in de Brieven zelf: het wordt aan ons overgelaten om onafhankelijk te gaan denken en niet te vertrouwen op instructies.

John Algeo: Wanneer een baby heel klein is, zorgen zijn ouders op een heel bijzondere manier voor hem. Zij stoppen eten in zijn mond, zij verwisselen zijn kleding wanneer hij die vies maakt, en ze laten

hem niet alleen, maar waken voortdurend over hem. Nadat hij gegeten heeft, kloppen ze op zijn rug om hem een boertje te laten doen. Zij geven hem voortdurende zorg. Maar naarmate het kind ouder wordt, gaan de ouders niet door zich op dezelfde manier te gedragen. Hoe zou het zijn als, wanneer het kind 21 of 26 jaar oud werd, de moeder nog steeds doorging eten in zijn mond te stoppen en zijn kleding te verwisselen, en hem op zijn rug klopte om de spijsvertering te bevorderen. Dat zou bespottelijk zijn! Het zou misplaatst zijn. Naarmate het kind ouder wordt, moet het leren dingen zelf te doen. Hij moet een apart individu worden en niet alleen een kleine toevoeging aan het leven van de ouders.

Laten wij ons voorstellen dat de Mahatma's onze ouders zijn. Aanvankelijk voedden zij ons en lieten ons boeren. Nu zijn wij wat ouder geworden. Misschien zijn wij nog niet volwassen geworden, misschien zijn wij pas in onze puberteit. Maar wij zijn oud genoeg om die babyverzorging niet langer nodig te hebben. Dus nu moeten wij ons gedragen als een volwassen wordende vereniging. En zoals Joy en Mary gezegd hebben, dat betekent niet dat de invloed van de Mahatma's niet meer bij ons is. Ouders blijven nog steeds bezorgd over hun grote kinderen - zij houden ze in de gaten en helpen hen zo goed als ze kunnen. Daarom denk ik dat de Mahatma's nog steeds bij ons zijn in die zin. Maar het zou ongepast zijn als zij zich bleven gedragen zoals in jaren 70 en 80 van de negentiende eeuw.

Radha Burnier: De Mahatma's schreven brieven en onderhielden contact met sommige personen van wie ze dachten dat zij behulpzaam zouden kunnen zijn bij het oprichten van de Vereniging en het vormen van wat zij noemden een regeneratieve Universele Broederschap. En in de Brieven die zij aan Sinnett schreven, gaven zij hem een allesomvattend inzicht in de wereldprocessen. Maar wat gebeurde er? Hume en Sinnett waren voortdurend aan het argumenteren. Er kwam een dag dat

de Mahatma's genoeg kregen van deze argumenten. De houding van de ontvangers van de Brieven was als volgt. Ook al waren zij blij dat ze instructies en kennis ontvingen van de Mahatma's over bepaalde zaken, toch wisten zij het zelf beter waar het andere zaken betrof. Deze houding maakte het niet de moeite waard voor de Adepten om de communicatie voort te zetten.

Als de toekomstige student de hele tijd het gevoel heeft dat hij bepaalde dingen beter weet, kan hij ook geen instructie ontvangen. Een schooljongen die tegen zijn leraar zegt: 'U hoeft mij niet alles te leren van de scheikunde; u kunt mij bepaalde dingen leren, maar op andere punten weet ik er meer vanaf dan u' kan niet onderwezen worden. Ten tweede is er impliciet een houding van: 'Ik weet wat zij zouden moeten doen, zij zouden ons brieven moeten schrijven'. Er zijn honderd tweeëntwintig jaar voorbijgegaan, en zij zouden de correspondentie nog steeds moeten voortzetten? Wij bestuderen niet nauwkeurig hetgeen ons geleerd is en wij leven ook niet naar de leringen. Maar wij verwachten wel dat zij dit of dat doen voor ons, voor de Theosofische Vereniging en de wereld. De Mahatma's kunnen geen mensen helpen die geloven dat zij het beter weten, hoeveel hen geleerd moet worden, enzovoorts. Het eerste vereiste voor iemand die het grote voorrecht en zegen van hulp van de Mahatma's wil ontvangen, is de houding van het leren zonder beperkingen.

In India kennen wij het woord *adhikari* dat verwijst naar iemand die zich voorbereidt. Wanneer iemand zelfs niet de basis-elementen van een kunst of een wetenschap leert, wat kan een deskundige hem of haar dan bijbrengen? Moeten we ons tot Einstein wenden om eenvoudige rekenkunde te leren? Wij moeten ons erop voorbereiden onderricht te worden door hen die vergevorderd zijn op ieder gebied. Om wijsheid te ontvangen, moet het lichaam gevoelig gemaakt worden, discipline moet gehandhaafd worden. Wij moeten onze gedachten en emoties niet

toestaan er met ons vandoor te gaan. Op al deze kleine dingen moet gelet worden voordat de Mahatma's ons kunnen instrueren.

Wij hebben *Aan des Meesters Voeten* gelezen, dat in een gewijzigde vorm de aloude lering weergeeft over hoe zich voor te bereiden. Men moet leren tot op zekere hoogte het belangrijke van het onbelangrijke te onderscheiden, het nuttige van het onnutte, waarheid van onwaarheid en dat wat van tijdelijk belang is van hetgeen eeuwigheidswaarde heeft. Men moet vrij zijn van dwaze gehechtheden en ophouden met egoïstisch zijn.

Dus in plaats van de vraag: 'Waarom sturen de Mahatma's geen brieven?', moeten we de vraag stellen: 'Wat heb ik gedaan om mijzelf voor te bereiden en te zuiveren, om mijzelf zo te maken dat ik hun aandacht waard ben? Waarom denk ik dat ik weet wat zij zouden moeten doen; of zij wel of geen brieven zouden moeten sturen?'

Wat betreft de Theosofische Vereniging als geheel, men kan hun aandacht en zegen verkrijgen, afhankelijk van hoe wij ons gedragen. Zoeken wij echt wel wijsheid? Of willen wij tegelijkertijd God en Mammon dienen? Zij letten voortdurend op ons. Er wordt gezegd dat zij de geringste gelegenheid aangrijpen om te helpen, zoals een zeeman doet bij iedere wind en briesje om zijn schip vooruit te drijven. De tragedie is dat wij onszelf afsluiten voor hulp. Als wij, die de kwalificaties kennen, ze niet in praktijk brengen, hoe zit het dan met anderen die daar onwetend van zijn? Laten wij ons afvragen waarom wij onszelf hen niet waardig maken. Wat zou ons hulp doen verdienen? Is het de geest van dienstverlening, de afwezigheid van eigenbelang? Denken wij aan deze lijdende wereld, en treden wij naar voren om van dienst te zijn in een geest van altruïsme? Waarom vragen wij onszelf niet eerst af wat wij zouden moeten doen in plaats van ons af te vragen waarom de Meesters nalatig zijn?

Joy Mills: In de Brieven aan de heer Sinnett is er een aanwijzing dat het bewust-

zijn van de Mahatma's vele bewegingen die het welzijn van de mensheid bevorderen, inspireert. Zij zijn bezorgd over alles wat het welzijn van de mensheid aangaat. Wie zal zeggen dat hun invloed niet aanwezig is in de ecologische beweging, in bewegingen die wreedheid jegens dieren tegengaan en iedere beweging die de moeite waard is die het bewustzijn verruimt? In een tweede Brief noemt KH de invloed die zij hebben

uitgeoefend op het denken van wetenschappers. Wie zal zeggen dat het bewustzijn van de Mahatma's niet voortdurend alert is op alles wat het soort regeneratieve praktische broederschap teweegbrengt, dat het bewustzijn verruimt en verdiept en de gehele mensheid ten goede komt.

Uit: *The Theosophist*, juli 1999
Vertaling: A.M.I.

Een kleine zaak,
doch van direct nut
voor het werk van de Meester,
is heel wat meer waard gedaan te worden
dan een groot ding,
dat de wereld goed zou noemen.

Uit: aan de voeten van de Meester